

GRADA®

ALFRED BEKKER

GORIAN

Strážci magie

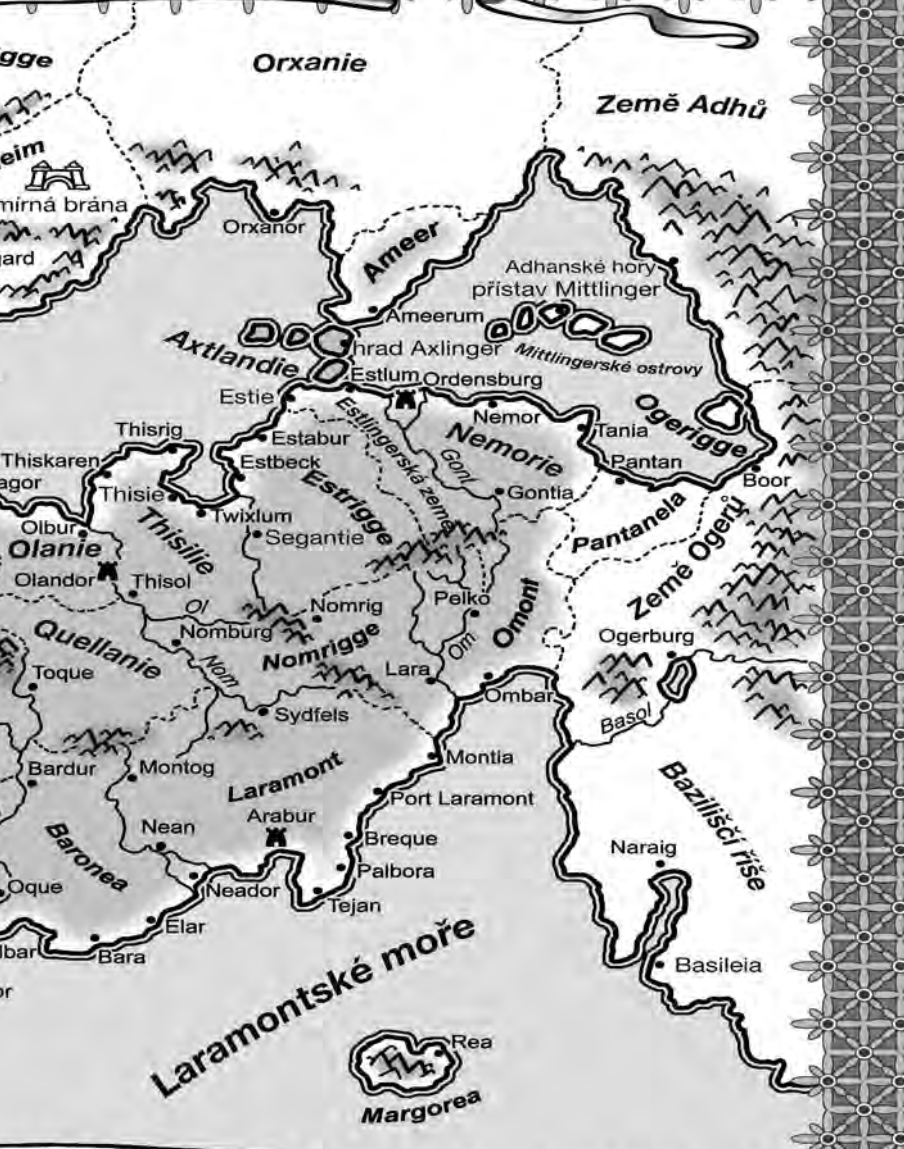
Východní

k zemím Západní
polokoule

Sv

í polokoule

atá říše

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Alfred Bekker

Gorian **Strážci magie**

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 5012. publikaci

Odpovědná redaktorka Danuše Martinová
Přeložila Iva Oxböll

Sazba Vojtěch Kočí
Počet stran 408
První vydání, Praha 2013
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Originally published in German by Blanvalet,
a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, München, Germany

Knihy byla přeložena z originálu **Gorian. Die Hüter der Magie**,
vydaného nakladatelstvím Blanvalet, Germany.

© 2011 Alfred Bekker
Artwork: HildenDesign, München, www.hildendesign.de
Illustration: © HildenDesign/Nick Delgadis

Czech language translation © Grada Publishing, a.s., 2012

*Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami
nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků.*

ISBN 978-80-247-4159-8 (tištěná verze)

ISBN 978-80-247-7941-6 (elektronická verze ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-7944-7 (elektronická verze ve formátu EPUB)

Obsah

1. V zemi gryfích letců 7
2. Smrtoš 25
3. Královská dcera 43
4. Let na Skalní hrad 57
5. Stín nad Skalním hradem 80
6. Zajatec temnot 107
7. Moc v hlubině 120
8. Ohniví démoni 137
9. Bitva mezi ohněm a ledem 151
10. Zuřivci z křišťálu 170
11. Předvídatelná zrada 181
12. Boje gryfů 192
13. Zranění s dalekosáhlými následky 209
14. Žulomůry a stínoví jezdci 220
15. Sluncopýři 236
16. Gryfovo šílenství 248
17. Mistři z Havalanu 264
18. Mistrovská krev 291
19. Ve městě nebeských lodí 301
20. Orawéen 323
21. Pohnout souhvězdími 335
22. Let do Pely 351
23. Zrcadlo z hvězdného kovu 363
24. Torbas a Sheera 379
25. Ledová bouře 397

1. V zemi gryfích letců

Meče řinčely, až z nich odlétaly jiskry, a z temných ostří šlehaly magické blesky.

Gorian vycítil útok svého soupeře předem a odrazil jej. Hvězdný kov narazil na hvězdný kov. Silovým výkřikem soustředil Gorian do svého meče tolik magie, že se jeho ostří na okamžik rozžhnulo, když se dotklo soupeřovy zbraně. Zasyčelo to a mocná magie mrštila Torbasem ke kamenné soše gryfa v nadživotní velikosti.

Kamenný gryf stál na okraji skalní plošiny, kde se souboj odehrával. Za ní zela propast zvrácí dvaceti sáhů, na jejímž úpatí se o skály tříštily vzduté vlny Gryfolandského moře.

Gorian uchopil pravačkou Astrokord. Levačkou pevně sevřel rukojeť dýky ukuté rovněž z hvězdného kovu, kterou kdysi pojmenoval Mstitel. „Dneska mě neporazíš, Torbasi!“

Jeho protivník zhluboka vydechl. Šedé sokolí oči si Gorianovi měřily neproniknutelným pohledem. Tmavé vlasy měl zcuchané.

Oba mladíci se narodili za noci, kdy na zem spadl žhnoucí kus Stínonoše, nebeského tělesa, které již dlouho z velké části zastiňovalo slunce. A právě z jeho kovu ukoval Gorianův otec oba meče, Astrokord a Stínomor, a také dýku Mstitel. Vypadalo to, že hvězdná konstelace Gorianovi i Torbasovi propůjčila stejné magické nadání

a předpověděla jim podobný neobyčejný osud. Nakonec však u kamenného kopí v Orxanoru s ledovým bohem Honyrrem bojoval jen Gorian, boha porazil a přinesl oba ukradené hvězdné meče zpět.

Astrokord a Stínomor...

Dvě nesmírně mocné zbraně stvořené k tomu, aby jednou přemohly Morygora, pána Mrazivé pevnosti.

Výraz Torbasovy tváře se změnil. Zračila se v něm rozhodnost a také téměř zvířecí zběsilost, kterou Gorian dosud u svého přítele nezaznamenal a která jej v první chvíli vyděsila.

Torbas sevřel Stínomor oběma rukama a znovu zaútočil. Oči, které na chvílku nabyly své běžné barvy, mu opět naprosto zčernaly – a jeho silový výkřik prozrazoval, že se opravdu pokouší vynaložit veškerou magii, kterou v sobě dokáže probudit. Jako blesk se Stínomor mihl vzduchem, ozářen namodralou světelnou aurou, která se při každém pohybu magického ostří zableskla.

Gorian úder odrazil zdánlivě bez námahy. Znovu a znovu nechával meč svého soupeře sklouzávat po vlastním ostří. Hvězdné kovy při prudkých nárazech vyluzovaly pronikavý nepříjemný zvuk, který občas zněl takřka jako sténání.

Torbas útočil stále sverpěji a rychleji, dokonce Goriana přinutil několik kroků ustoupit.

V Torbasovi vře strašlivá zuřivost, uvědomil si Gorian. A na okamžik se zděšeně ptal sám sebe, z čeho asi pramení. Torbas byl každopádně silnější. Nemilosrdně pokračoval a zahnal Goriana o další dva kroky dozadu.

A poté následoval úder, který Gorian vytušil málem pozdě. Falšovaná rána strnula ve vzduchu v poslední chvíli a pak natolik změnila směr, že ani ten, kdo mistrovsky zvlá-

dl techniku předvídání, by jen těžko dokázal protivníkovu akci předvídat – ani zkušený mistr meče, pro kterého se toto umění stalo druhou přirozeností. Gorian taktak stihl uhnout, když mu Stínomor zasvištěl těsně u ucha.

A znovu Torbas vyrazil silový křik. Gorian ránu odrazil a udeřil tak prudce, že při střetu obou mečů vzplanul jasný kulový blesk. Současně zvolal formuli, kterou se naučil na začátku svého studia na řádové fakultě magie a Torbasovi Stínomor doslova vyrval z ruky. Zbraň vyletěla vysokým obloukem a otáčela se kolem svého těžiště způsobem naprosto odporujícím každému přírodnímu zákonu. Nejprve rychleji a rychleji a poté zase pomaleji – a pak zmizela v hlubině za obrovskou sochou gryfa. Nepřirozeně hlasité řinčení, za kterého si Stínomor razil cestu dolů k ostrým útesům, znělo podivně dlouze. Jako by se sám čas prodloužil. Mnohé zvuky připomínaly bolestné výkřiky.

Špička Gorianova Astrokordu mířila na Torbasovu hrud'. Torbas zhluboka oddechoval a rysy měl natolik zkřiveny, až se Gorian lekl. Oči měl stále ještě naplněny černotou, jako by v něm magie Prastaré síly pulzovala v nejvyšší možné míře. Působil nanejvýš napjatě a zprvu se zdálo, že svůj stav nedokáže pořádně zvládnout, což se tak pokročilý žák katedry meče Řádu Prastaré síly měl dávno naučit.

„Přece jsme jenom cvičili!“ vybuchl Gorian, stále ještě ohromený z toho, jak bezohledně vůči němu Torbas postupoval.

Čerň se z Torbasových očí vytrácela jen pozvolna a jen pomalu ustupovala jejich normální barvě sokolí šedi. Podíval se na špičku Astrokordu a zamumlal: „Tak to vypadá, že jsi přece jen vyhrál.“

„Torbasi, co se s tebou stalo?“ uhodil na něj Gorian.

Torbas se nuceně usmál. „Nic,“ tvrdil. „Všechno je v pořádku. Je mi líto, jestli jsem byl až moc tvrdý. A stejně si myslím, že jsem tě vážně neohrožoval.“

„Že ne?“

„Vždycky jsi byl o rozhodující krok přede mnou. Ostatně...“ upřeně se Gorianovi zadíval na rameno. Zpod koženého kabátce se řinula krev a vpíjela se do bílé košile.

Černá krev.

Gorian si toho taky všiml. „A já...“ zamumlal a zbledl. Sotva dokázal skrýt zděšení.

„No možná jsem to přece jen trochu přehnal,“ uznal Torbas. „Tohle jsem fakt nechtěl.“

„Ne, to jsi neudělal ty,“ odpověděl Gorian. „To je rána, kterou jsem utržil v boji proti Honyrrovi.“

„Myslel jsem, že ti ji Sheera vyléčila.“

„Jenže mi občas začne z ničeho nic krváčet.“

„Černá krev?“

Gorian přikývl. „Byli jsme příliš hluboko v Morygorově říši, Torbasi, a tamější temné síly na nás působily strašně silně. Všichni jsme byli vystaveni Morygorově auře.“

„Ani mi to nepřipomínej,“ otrásl se Torbas, a vypadal opravdu zaraženě.

„Je to čirá temnota a musí ven,“ řekl Gorian. „Asi jsem na cestě ke kamennému kopí nasál až moc temné magie. Můj otec měl na ruce taky takovou ránu, která se nechtěla zahojit a občas z ní tekla černá krev. Doufám, že to s mým ramenem nebude podobné.“

Torbas lehce přikývl. „Od té doby, co jsme byli v Morygorově říši, už není nic tak, jak bylo předtím, že ne?“

„Ne,“ dodal Gorian. „A platí to pro nás všechny.“

„Nikdo z nás se nevrátil takový, jaký byl, když jsme s gryfí gondolou Centrose Bala letěli ke kamennému kopí z Or-

xanoru. Ty ani já – a o Sheeře a mistru Thondarilovi se dá říci to samé.“

„A kde se v tobě vzala ta zuřivost?“ divil se Gorian. Předtím se na to neodvážil zeptat. Teď ale nastal správný okamžik, myslel si. A možná jen otevřená výpověď pomůže zmírnit odcizení, které mezi nimi panovalo od návratu z říše mrazu.

Torbas polkl. „To nevím. Vím jen, že někdy v sobě mám něco, co tam dřív, než jsme odletěli do říše mrazu, nebylo. A občas ještě slyším hlas...“

„Hlas?“ vyhrkl Gorian.

„Přece nechceš říct, že ho už neslyšíš! Morygorův myšlenkový hlas.“

„On se nás bojí, Torbasi. A proto se nás pokouší přetáhnout na svoji stranu. Musíme zůstat silní. Největší moc, kterou má Morygor k dispozici, nejsou ty jeho hordy nemrtvých mrazivých válečníků ani obrovští leviatani, kterým se do břicha vejdou celé armády, ale síla jeho myšlenek! Vplíží se ti do duše – a ani si toho pořádně nevšimneš.“

„Budeme ještě potřebovat spoustu sil,“ souhlasil Torbas. Otočil se a popošel ke kamennému gryfovi. Nakoukl za zídku sahající mu k pasu, vztáhl dlaň a Stínomor se k němu z hloubi vznesl. Oči se mu přitom opět krátce zaplnily temnotou. „Jednou s tím mečem budu bojovat tak dobře jako ty, Goriane.“

„Jednoho dne s našimi meči zkřížíme Morygorovy osudové cesty a porazíme ho!“

„My?“ Torbas zvedl obočí. „Já bych u toho byl rád, ale Morygor ve mně zas až takové nebezpečí pro svoji budoucnosti asi nevidí. Koneckonců se zatím se svými hordami pokusil zabít jen tebe.“

„Mistr Thondaril chce s vámi mluvit!“ zaslechli oba dívčí hlas.

Gorian se otočil. Souměrný obličej, klidné oči barvy smaragdového moře a hedvábné vlasy k ramenům. U vstupu do jeskynního příbytku vyslanectví Řádu Prastaré síly se objevila Sheera.

Dívčin pohled sklouzl z Torbase na Goriana. „*Proč jsi měl tak uzavřenou duši, že jsem se tě nemohla myšlenkově dovolat?*“ otázala se Sheera beze slov, aniž by přitom pohnula byť i jen rty. A poté si všimla krve. „*Už zase?*“ dorazila ke Gorianovi její hluboce ustaraná myšlenka.

Obličejem mu přelétl mírný úsměv. „Zas tak zlé to není.“

„Budu ti muset na ránu znovu přiložit pár léčivých kamenů,“ řekla nahlas. „Ale zdá se, že tvůj problém natrvalo nevyřeší. Snad bys sis měl přece jenom nechat pomoci od mistra Aarada.“

Mistr Aarad byl vzdělaný léčitel, který vedl vyslanectví Řádu Prastaré síly v Gryfenklau. Těšil se obzvláštní důvěře krále Gryfolandu, říše gryfích letců – zejména proto, že dokázal udržet při životě královu nemocnou dceru, přestože nad ní všichni místní lékaři dávno zlomili hůl. Tím se z něj stal téměř ideální vyslanec řádu u gryfolandského krále.

Když se však dokonce i velmistr řádu vybarvil jako zrádce, přestal Gorian jen tak kdekomu důvěřovat. A možná se také bál, že se o své ráně dozví čistou pravdu – že na krvácení prostě žádný lék neexistuje a že během pobytu v Morygorově říši jeho tělo i duše nasákly temnou magií do té míry, že tyto síly prostě musejí ven, jedno v jaké podobě. Gorian opětoval pohled Sheeřiných zelených očí. Zdálo se mu, že jedna z mála věcí, které se nezměnily poté, co opustili Morygorovu říši a na palubě gondoly gryfího letce Centrose Bala dorazili do Gryfenklau, je bezbřehá

fascinace a náklonnost, které k této dívce cítil – a jistota, že jejich osudové cesty jsou navzájem propleteny.

Mohutná sedmivěžatá katedrála v Toque na horním toku řeky Bar symbolizovala víru ve Skrytého boha.

Toque leželo v srdci Svaté říše a bylo také rezidencí vévody z Quellanie. Samotná katedrála byla ovšem dvakrát větší než vévodův zámek a vlastní město, které za své bohatství vděčilo především desetitisícům poutníků, kteří sem každý rok proudili, oblehli prostranství kolem chrámu a proměnili je v rozlehlé stanové městečko. Od posvátné vody tamějších léčivých pramenů si věřící slibovali zmírnění útrap nemocí, zdravé potomstvo nebo odpuštění hříchů. Vábilo to sem i některé konvertované ogerské vojáky, kteří chtěli být přijati do společenství věřících, i když ve svém minulém životě považovali lidské maso za delikatesu.

Říkalo se, že každý druhý dům v Toque slouží jako hostinec a že počet obyvatel v zimě dosahuje sotva desetiny počtu těch, kteří se zde objevují v letních měsících příznivých k cestování.

Bylo pozdní léto, ale nad quellanskými poli až k nížinám Garilanie západně od řeky Bar dul tak ledový víchř, jaký mnohdy nefičel ani za tuhých zim. A z šedivého nebe se neustále sypaly sněhové pršky nebo kroupy. Slunce skryté za pokrývkou mraků se tu a tam ukázalo pouze jako větší vybledlá světelná skvrna, navíc více než z poloviny zastřena čímsi tmavým – Stínonošem. Morygorova magie jej postupně posouvala před slunce, takže se zeměkoule pozvolna, ale jistě měnila na říši chladu.

Stanové město kolem Toque se nacházelo v rozkladu a jeho obyvatelé v těchto dnech nesestávali převážně z poutníků, nýbrž z uprchlíků, kterým se podařilo dostat

až sem. Málokdo z nich však věřil tomu, že jim proslulá mohutná katedrála dokáže nabídnout ochranu před postupujícími Morygorovými hordami. Mnozí se proto pokoušeli všemi možnými prostředky dostat na garilandský břeh, ale široký most klenoucí se nad Barem byl beznadějně ucpaný. Jiní se zase nechali převážet na člunech nebo se snažili získat místo na palubě některé z říčních lodí, kterými se mohli dostat až do Nelbaru v Oquitonii, kde Bar ústil do Laramontského moře. Mnohem delší průvod lidí se však vinul po cestě podél quellanského břehu směrem na jih. Ti byli ohroženi nejvíce, protože široký říční tok jim nedával naprosto žádnou šanci k úniku, až se vynoří nepřítel.

A ten nepřítel byl blízko...

... a neznal slitování.

Už tři dny nedorazili do Toque přes rovinatá quellanská pole žádní uprchlíci. A to bylo zlověstné znamení.

Od obzoru se k jihu a západu valil několik sáhů vysoký ledový pancíř. Rychlost, kterou se tento široký ledovec prodíral kupředu, odporovala veškerým poznatkům o podstatě ledu. Jako vazká, vše drtící masa se sunul vpřed, pohřbíval všechno, co se mu postavilo do cesty, zatímco obránci Toque pomrzali pod ledovými závany vichřice. S naprostým zoufalstvím a beznadějí se těch několik rytířů a čeledínů, kteří ještě setrvali za hradbami a věžemi města, dívalo na šedobílou stěnu. Byli mezi nimi zkušení, ke všemu odhodlaní mistři meče Řádu Prastaré síly, kteří se dali rozpoznat podle mistrovských prstenů na ruce. Ovšem většina ozbrojenců už město před několika dny opustila spolu s vévodou, jeho rodinou a biskupem.

Šedá stěna se blížila - a ještě než se zešeřilo, převálcovaly masy ledu vnější městské hradby. Valily se ulicemi,

bořily stěny domů a na výši půldruhého sáhu pod sebou pohřbívaly vše, co jim stálo v cestě. A led se sunul dál – rychlostí poutníka krácejícího běžným tempem. Protože postupující ledovec pokrýl i míle cest vedoucích na jih, zbývaly těm, kdo ještě setrvávali ve městě, pouhé dvě možnosti úniku – naprosto přetížený most přes řeku Bar nebo katedrála stojící stejně jako vévodův zámek na pahorku.

Brzy strměl lidmi obležený prostor kolem sedmivěžaté katedrály jako ostrov ze zamrzlého oceánu. O něco nížeji položený zámek záhy ledové masy z větší části strhly. Jediná a osamocená útočištní věž ještě odolávala a vzdorovitě vyčnívala z šedého ledu, který se neustále pohyboval směrem k řece a nakonec se do ní vlil jako vazký proud.

Stále znovu se odlamovaly kusy ledovce a hnaly se jižním směrem. Ledové kry občas strašlivě ohrožovaly čluny a říční lodi. Bylo jen otázkou času, kdy se bude muset zastavit veškerý provoz na horním toku řeky dosud splavné po celé délce od Toque až k Nelbaru.

Ledové masy nakonec strhly i pilíře mostu. Tisícihlavý proud uprchlíků, kterým navzdory hrozícímu nebezpečí nikdo nedokázal zabránit, aby se nevrhali na naprosto přeplněný most, se zřítíl do hlubiny. Jejich zoufalé výkřiky pozvolna zanikaly ve sténání, vrzání nebo praskání postupujícího ledu.

Propukla hustá vánice a ledový vichr zmohutněl, jako by se všichni bohové mrazu sloužící Morygorovi rozhodli, že právě v tomto okamžiku zavalí zem svým mrazivým dechem.

Z katedrály zněly zpěvy zoufalých věřících i několika nižších duchovních z kněžstva Skrytého boha. Zpěvy žadonily o magickou pomoc této mocné bytosti, protože podle pojetí kněžstva byla každá magie milostivým

darem Skrytého boha, a ne nadáním jednotlivce, z čehož zase vycházelo učení Řádu Prastaré síly. Ale zdálo se, že Skrytý bůh prosby svých věřících nevyslyší.

Hustá sněhová vánice zuřila až do rozbřesku. Řeka se už téměř nedala překročit. Mezitím sice napůl zamrzla a z plujících ledovců se odlamovaly stále větší ledové kry a hromadily se jedna na druhou, avšak vkročit na tyto úlomky ledu bylo životu nebezpečné. Přesto se našlo dost zoufalců, kteří se o to pokusili. Jejich volání o pomoc zanikalo ve všeobecné vřavě.

Z quellanských polí, jak se všeobecně říkalo nížině východně od horního toku Baru, se zatím stala jedna jediná šedobílá ledová pustina pokrytá vysokou vrstvou sněhu. I poslední věž vévodského zámku se pod tlakem ledu zhroutila.

Pouze sedm mohutných věží katedrály ještě vzdorovalo ledovému dechu Morygorovy říše, ale i na nich se nakupily vysoké sněhové závěje.

Chumelenice ustala a na nebe se vyhouplo studené, bledé slunce, z dobré poloviny zastřené černí Stínonoše. Ledově jasným vzduchem bylo vidět daleko přes nekonečnou rovinu. Širokou frontou na obzoru táhly stovky leviatanů. Každý měřil více nežli dvacet lodních délek a nesl v břiše celou armádu mrazivých válečníků, kterou mohl kdykoli vyvrhnout.

Rychleji než západoříšské galéry a svatoříšské plachtěnice brázdící Moře Východní polokoule klouzala mohutná stvoření po bílých ledových a sněhových deskách. Na zádech gigantů – širších než jakýkoli most a cesta stvořené lidskou či ogerskou rukou – zaujali pozice nemrtví torheimští střelci s kušemi. Ozbrojený doprovod sestávající z tisíců orxanských jezdců na srstnatých nosorožcích často

čelil nebezpečí, že je zavalitá těla leviatanů rozdrťí. Tito giganti i přes svou velikost dosahovali enormní rychlosti a jezdci jim příliš nestačili.

Jako lavina pronikala tato bojová síla po celém horizontu podél řeky Bar. A zatímco v katedrále nadále zněly zpěvy, pod tlakem jednoho z leviatanů se už zřítíla první z jejich věží.

Gorian zděšeně zíral na vybledlé obrazy v mihotající se oválné magické sféře takřka velikosti člověka, kterou vytvořil mistr Thondaril. Ten pozvedl ruku s prsteny mistra řádové fakulty magie a meče a sféra mu pomalu vplývala do dlaně. Jeho obličej jakoby vytesaný z kamene působil ještě vážněji než obvykle.

Kromě Goriana a mistra Thondarila byli v sále, který patřil k obytné jeskyni řádu v Gryfenklau, přítomni ještě Torbas, Sheera a mistr Aarad. Téměř celé město gryfích letců bylo vytesáno v mohutném skalním masivu. Umělé dutiny byly propojeny s přírodním jeskynním systémem – s jeskyněmi, v nichž dříve žili divocí gryfové a které nyní sloužily jako stáje pro ochočené obrovité tvory, spojující v sobě ptáka a lva.

To, že řádu bylo povoleno zříditi si své vyslanectví v jedné z těchto obytných jeskynních prostor, se dalo považovat za výraz obzvláštní přízně. Každopádně vyslanec císaře Svaté říše měl své sídlo v odlehlé nevábne čtvrti u přístavu na úpatí skalního masivu patřícího k Gryfenklau. I když řád i císař reprezentovali stejnou zemi, dal král tímto gestem zcela jasně najevo, čí přítomnosti si na gryfolandském dvoře cení více.

Gorian se dotkl svého ramene poraněného v souboji s Honyrrem. Jeho vlastní zbraň, Mstitel, ho tehdy málem

zabila. Ještě si rychle natáhl čistou košili, než konečně jako poslední vstoupil do místnosti. I tak toho spatřil na pohyblivých obrazech, které vyvolal mistr magie Thondaril, dost, aby pochopil vážnost situace.

„To, co jsem vám právě ukázal, mi poslal mistr meče Sarenthorn světelným čtením,“ vysvětlil Thondaril. „Bohužel jsem s ním ztratil spojení a obávám se nejhoršího.“

„Tak už dorazili až k Toque,“ zamumlal mistr Aarad a na obličejí ověnceném sněhobílými vlasy se objevilo několik dalších hlubokých vrásek. Po dobu, kterou trávili v Gryfenklau, připadal Gorianovi zástupce řádového vyslanectví jako symbol vnitřního klidu a duševní vyrovnanosti. To se však nyní změnilo jako mávnutím proutku a vyslanec vypadal zděšeně. „Katedrála v Toque srovnána se zemí...“ Zoufale potřásl hlavou. „Jak může Skrytý bůh něco takového dopustit? Jak může nečinně přihlížet, když převálcovali jeden ze znaků víry v něj?“

„Obávám se, že se Svatá říše hroutí,“ vysvětlil Thondaril a jeho hlas zněl tvrdě a přitom jasně. „Císař uprchl do Araburu do své rodné laramontské země. Nedá se ovšem přepokládat, že Laramont zůstane před Morygorovými hordami ušetřen. Horní tok Baru mezitím zamrzne a po pádu Toque potáhnou leviatani nížinou Garilanie. V Atanii už zbývá pouze úzký pruh pobřeží, který nepadl do rukou nepřítele – asi jen proto, že rozeklané výšiny středoatanského pohoří postup leviatanů trošku zpomalují nebo je nutí, aby hory obešli. Morygor si už podrobil dvě třetiny Svaté říše. O Pantanele a větší části Země Ogerů to můžeme jenom tušit, protože nám odtamtud už dlouho nechodí žádné zprávy. Moře zamrzlo až k ostrovům Trojzemí, a led se nezadržitelně šíří dále na jih a západ.“ Thondaril se zhluboka nadechl. „A vůbec se nedá přepokládat, že

by se Morygor náhle ctnostně uskrovnil, když už jeho žoldáci dorazili k jižním hranicím Svaté říše. Leviatani rychle překročí Garilanii – a pak taky sever Gryfolandu.“

„Je třeba, aby se spojily veškeré síly, které mu ještě dokážou odporovat,“ vyhrkl Gorian.

„Na tom pracuji od vypuknutí války, když se ukázalo, že žádné vojsko na tomto světě nedokáže Morygora samo zastavit,“ vysvětlil mu mistr Aarad. „Ovšem ono se lehčeji řekne, než udělá. Dokonce ani všechny přeživší síly uvnitř Svaté říše nejsou jednotné. Například tady v Gryfolandu nebo v Západní říši zřejmě věří tomu, že se ledový dech přes jejich vlastní zemi přežene jako přechodný rozmar počasí.“

„Každý, kdo se podívá k nebi a vidí, že Stínonoš zakrývá slunce daleko víc než před pár týdny, musí přece pochopit, že se tohle přání nedá splnit,“ vypálil Gorian vztekle, protože takové plané naděje naprosto nechápal.

„Jo, jenže musíš uznat, že je lehčí táhnout do boje proti nepříteli, když máš aspoň nějakou pravděpodobnost výhry,“ odporoval Torbas. „A abych byl upřímný, já takovou pravděpodobnost zrovna nevidím.“

Otočil hlavu a podíval se na Goriana. Jeho výrazu Gorian příliš nerozuměl. Kam se poděla sebevědomá, výsměšná povýšenost, která byla pro Torbase jinak tak charakteristická? A kde byla ona nebojácnost, kterou nezřídka vyjadřoval čirou bezohledností vůči všem a všemu? Gorian si byl už mezitím jist, že se změnil v mrazivých dálkách říše mrazu. Torbas určitě poznal takový strach, jaký mu byl předtím naprosto neznámý – a především také hranice vlastních schopností a sil.

Koneckonců Morygorově auře nebyl s to odolat, nedokázal vzdorovat veškeré té magii, kterou proti němu

pán říše mrazu namířil, ani naléhavému našeptávání a nenásledoval Goriana až ke kamennému kopí. Musel to vzdát – stejně jako Sheera a dokonce i dvojnásobný mistr řádu Thondaril. Tento zážitek Torbase hluboce zasáhl a musel jej bezpochyby považovat za prohru. Za prohru vůči Gorianovi, ale také jako selhání vůči požadavkům, které si kladl sám na sebe.

„Žiješ v přesvědčení, že se tě Morygor na základě nějakých předpovědí, které stejně žádný člověk nedokáže pořádně pochopit, bojí jako moru,“ pokračoval a upřeně přitom hleděl na Goriana. „To ti možná dává víc odvahy než ostatním.“

„Vůbec ne,“ odpověděl Gorian. „Ani já nemám žádnou jistotu.“

„Že by ne?“

„Chcete se vy dva hádat nebo si hodláte poslechnout můj návrh?“ vpadl jim Thondaril ostře do debaty.

Torbas i Gorian zmlkli a otočili se ke svému mistrovi. Oba na znamení pokory a úcty sklonili hlavu.

Mistr Thondaril si založil ruce v bok a zhluboka se nadechl. „Mistr Aarad se bude nadále pokoušet, aby se všichni, kdo ještě nepodlehli Morygorovi, spojili dohromady. Avšak dokud Morygor ovládá Stínonoše, je každá bitva proti jeho hordám předem ztracena. Stínonoš přináší nepřírozenou zimu, která nás sužuje. Přinejmenším přitom hraje hlavní roli, v tom jsou všichni učenci zajedno. Možná k tomu přispívá svým ledovým dechem i jeden nebo více bohů mrazu, které Morygor přivedl Vesmírnou branou. Je ale jisté, že by Morygorovy hordy nikdy nedokázaly proniknout tak daleko na jih, kdyby tam k tomu nenašly podmínky, které jim umožňují vůbec existovat: leviatani, nemrtví Orxané a Torheimci – to všechno jsou stvoření

chladu a přežijí jen v určitém prostředí. Už dlouho existuje teorie, že se Stínonoš dá ovlivnit kombinací různých sil a magických principů. Meče z hvězdného kovu jsou určitě vhodnější než cokoli jiného ke shromáždění sil, které jsou k tomu potřeba. Budeme muset zkombinovat svou magii s magií Kaladranů, protože nikdo nerozumí souhvězdím tak dobře jako oni.“

„Kaladrané jsou známi tím, že svou magii tají a nesdílejí ji s ostatními,“ ozvala se Sheera. „Ctěný mistře, jak je chcete přesvědčit, aby nám pomohli?“

„Samotný Morygor je Kaladran, i když jen odpadlík,“ odpověděl Thondaril. „Nebo bychom lépe měli říci: *Byl* Kaladran, protože se z něj dávno stala úplně jiná bytost, o které nikdo doopravdy nic neví. Já vycházím z toho, že nikdo neví tak dobře o nebezpečí, které hrozí od Morygora, jako právě Kaladrané. A kromě toho i jejich ostrovy dříve nebo později sevře led a leviatani potom jejich legendární města srovnají se zemí stejně jako převálcovali sedmivěžatou katedrálu v Toque. Kaladrané nám *pomohou!*“

„Nebo prostě nastoupí do svých nebeských lodí a uletí,“ mudroval Torbas. „Dříve prý dokázali létat dokonce ke hvězdám.“

„Podle všeho, co je řádu známo, tomu tak je,“ zamyšleně přitakal Aarad.

„Potom tedy nechápu, proč to své staré umění nepoužijí a neodletí s několika nebeskými loděmi ke Stínonoši, aby ho od slunce odtáhli,“ řekl Torbas. „Že by to bylo tak těžké? Měli to udělat už před lety!“

„Spoustu svého starého umění zapomněli. A koneckonců jsou to jen domněnky. Nemáme žádné opravdové důkazy o tom, že by jejich magie a lodi byly kdysi takového velkorysého podniku schopné,“ uvážlivě dodal Aarad.